

A Tribunal Superior de Justicia de Galicia (Spanyolország) által 2018. január 17-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Cobra Servicios Auxiliares, S. A. kontra José Ramón Fiuza Asorey és Incatema, S. L.

(C-30/18. sz. ügy)

(2018/C 142/33)

Az eljárás nyelve: spanyol

A kérdést előterjesztő bíróság

Tribunal Superior de Justicia de Galicia

Az alapeljárás felei

Felperes: Cobra Servicios Auxiliares, S. A.

Alperesek: José Ramón Fiuza Asorey és Incatema, S. L.

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

- 1) Úgy kell-e értelmezni az 1999/70 irányelv⁽¹⁾ mellékletét képező, a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodás 4. szakaszát, hogy azzal ellentétes az olyan [n]emzeti szabályozás, amely azonos tényállás fennállása (a munkáltató és egy harmadik fél vállalkozás között fennálló vállalkozási szerződés ez utóbbi akarata alapján történő megszüntetése) esetén kisebb összegű végkielégítést ír elő az említett vállalkozási szerződés időtartamához kötött, adott feladat elvégzésére vagy meghatározott szolgáltatás nyújtására irányuló, határozott idejű szerződés megszüntetése tekintetében ahhoz képest, mint amelyet az összehasonlítható helyzetben lévő munkavállalók határozatlan idejű szerződéseinek az említett vállalkozási szerződés megszüntetéséből eredő, a vállalkozásnál felmerülő gazdasági okok által igazolt csoportos létszámcsökkenés miatti megszüntetése tekintetében ír elő?
- 2) Igenlő válasz esetén[,] [ú]gy kell-e értelmezni, hogy a határozott idejű szerződéssel rendelkező munkavállalók és a velük összehasonlítható helyzetben lévő határozatlan időre alkalmazott munkavállalók között, a szerződésnek azonos tényállással igazolt, de eltérő törvényes okok alapján történő megszüntetése esetén járó végkielégítés tekintetében alkalmazott egyenlőtlen bánásmód a Charta 21. cikkében foglalt tiltott hátrányos megkülönböztetésnek minősül, valamint ellentétes a Charta 20. és 21. cikke szerinti egyenlő bánásmód és hátrányos megkülönböztetés tilalmának elveivel, amelyek az uniós jog általános jogelveit képezik?

⁽¹⁾ Az ESZSZ, az UNICE és a CEEP által a határozott ideig tartó munkaviszonyról kötött keretmegállapodásról szóló, 1999. március 28-i 1999/70/EK tanácsi irányelv (HL 1999. L 175., 43. o.; magyar nyelvű különkiadás 5. fejezet, 3. kötet, 368. o.)

A Tribunale di Bari (Olaszország) által 2018. január 19-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Massimo Gambino és Shpetim Hyka elleni büntetőeljárás

(C-38/18. sz. ügy)

(2018/C 142/34)

Az eljárás nyelve: olasz

A kérdést előterjesztő bíróság

Tribunale di Bari

Az alap-büntetőeljárás résztvevői

Massimo Gambino, Shpetim Hyka

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdés

Úgy kell-e értelmezni a 2012/29/EU irányelv⁽¹⁾ 16. és 18. cikkét, valamint 20. cikkének b) pontját, hogy ezekkel ellentétes az, ha a sértettet a megváltozott összetételű bírósági tanács előtt azért kell újra kihallgatni, mert az eljárásban részt vevő felek valamelyike a c.p.p. (codice di procedura penale [büntetőeljárás törvénykönyv]) 511. cikkének (2) bekezdése és 525. cikkének (2) bekezdése (és e rendelkezéseknek a jogszerűséggel kapcsolatos ítélkezési gyakorlat szerinti állandó értelmezése) alapján megtagadja az ugyanazon sértett által korábban, ugyanabban az eljárásban, más bíró előtt, a kontradiktórius eljárás elvének betartásával tett tanúvallomások tartalmazó jegyzőkönyvek felolvasásához adandó hozzájárulást?

⁽¹⁾ A bűncselekmények áldozatainak jogaira, támogatására és védelmére vonatkozó minimumszabályok megállapításáról és a 2001/220/IB tanácsi kerethatározat felváltásáról szóló, 2012. október 25-i 2012/29/EU európai parlamenti és tanácsi irányelv (HL 2012. L 315., 57. o.)

A Törvényszék (kibővített második tanács) T-180/15. sz., Icap plc és társai kontra Európai Bizottság ügyben 2017. november 10-én hozott ítélete ellen az Európai Bizottság által 2018. január 22-én benyújtott fellebbezés

(C-39/18. P. sz. ügy)

(2018/C 142/35)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Fellebbező: Európai Bizottság (képviselők: T. Christoforou, Bottka V., M. Farley, B. Mongin meghatalmazottak)

A többi fél az eljárásban: Icap plc, Icap Management Services Ltd, Icap New Zealand Ltd (ICAP)

A fellebbező kérelmei

A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

- helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet (annak 281–299. pontját és rendelkező részét) annyiban, amennyiben az megsemmisíti a vitatott határozat 2. cikkében kiszabott bírságokat;
- utasítsa el az ICAP által a Törvényszék előtt felhozott, a bírságokra vonatkozó ötödik és hatodik kereseti jogalapot, továbbá a korlátlan felülvizsgálati jogkörének alkalmazásával állapítsa meg az ICAP-pel szemben kiszabandó megfelelő bírságokat;
- az ICAP-et kötelezze ezen eljárások valamennyi költségének viselésére, továbbá változtassa meg az elsőfokú ítéletnek a költségekkel kapcsolatos rendelkezését annak érdekében, hogy az tükrözze a jelen fellebbezés kimenetelét.

Jogalapok és fontosabb érvek

A Bizottság a fellebbezését az alábbi egyetlen fellebbezési jogalapra alapítja:

A Bizottság előadja, hogy a Törvényszék a T-180/15. sz., Icap plc és társai kontra Bizottság ügyben hozott ítéletében (EU: T:2017:795) tévesen alkalmazta a Bíróság által azzal kapcsolatban kialakított ítélkezési gyakorlatot, hogy a bírságok kiszabásakor milyen indokolásra van szükség. A Törvényszék ítélete eltér a C-194/14. P. sz., AC Treuhand kontra Bizottság ügyben hozott, elsődlegesen irányadó ítélet (EU:C:2015:717) 66–68. pontjától, és olyan szigorúbb kötelezettséget támaszt a Bizottsággal szemben, hogy részletesebben indokolja meg az EUMSZ 101. cikk megsértései miatt kiszabott bírságok kiszámításához használt módszertant, különösen akkor, ha a bírságkiszabási iránymutatás 37. pontját alkalmazza. A Bizottság fellebbezése a Törvényszék által elkövetett azon komoly jogi hibák kijavítására irányul, amelyek elfogadásuk esetén hátrányosan érintenék a Bizottság azon képességét, hogy a kellő elrettentő hatás érdekében megfelelő bírságokat határozzon meg. E cél eléréséhez elengedhetetlen egy olyan helyesen kialakított indokolási kötelezettség, amely megfelel az ítélkezési gyakorlatban kialakított, a C-194/14. P. sz., AC Treuhand ügyben hozott ítélet 68. pontjában felidézett követelményeknek. Ezzel szemben a bírságokra vonatkozó olyan szigorúbb indokolási kötelezettség, amely magában foglalja a belső tanácskozásokat és a köztes számítási lépéseket is, összeütközésbe kerül a Bizottság bírságkiszabást érintő mérlegelési mozgásterével, ideértve azt az esetet is, ha a Bizottság a bírságkiszabási iránymutatás 37. pontja alapján jár el. E pontot éppen azzal a céllal szövegezték meg, hogy a Bizottság eltérhessen az iránymutatástól olyan atipikus ügyekben, mint amikor a jogsértést elősegítőkként szemben szab ki bírságokat. Mint azt az uniós bíróságok is elismerték, a Bizottságnak a megfelelő bírságok kiszabását illetően meg kell őriznie a mérlegelési és diszkrecionális jogkörét.